

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobce M.V.**, místem podnikání X, *zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143*, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem v Plzni, Ant. Uxy 11, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. prosince 2009, čj. 12137-2/2009-160100-21, ve znění rozhodnutí o opravě ze dne 25. ledna 2011, čj. 835/2010-16001-21,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 21.12.2009, čj. 12137-2/2009-160100-21, ve znění rozhodnutí o opravě ze dne 25.1.2011, čj. 835/2010-16001-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 7.760 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou napadeným rozhodnutím Celní ředitelství Plzeň rozhodlo o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň č.j. 4521-2/2009-166500-021, dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200188 a toto odvolání zamítlo. Rozhodnutím o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 25.2.2009, čj. 835/2010-16001-21 Celní ředitelství Plzeň opravilo ve výroku nesprávně uvedené číslo jednací rozhodnutí Celního úřadu Plzeň na správné č.j. 4251-2/2009-166500-021 s tím, že ostatní údaje zůstávají nezměněné.

Žalobce v žalobě tvrdil, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že celní úřad i žalovaný nezohlednil při svém rozhodování ust. článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství a tím nebyla řešena otázka, zda v dotčeném případě nejsou splněny zákonné podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla. Právě v daném případě byla splněna podmínka stanovená v čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu Společenství, neboť částka cla, o které celní úřad tvrdí, že je dlužna ze zákona a kterou dodatečně vyměřil, nebyla dříve zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace a tuto chybu nemohl žalobce rozumným způsobem zjistit. Při propuštění zboží do volného oběhu v dubnu 2007 totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgánem třetí země, přičemž příslušné osvědčení o původu zboží potvrzené celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně údajně ukázalo jako nesprávné. V takovém případě se podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá, celního kodexu Společenství, považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany odvolatele rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství.

Podle dalšího tvrzení žalobce v daném případě jsou splněny také zbývající podmínky obsažené v článku 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu Společenství, pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla, když žalobce v rámci dovozu předmětného zboží v roce 2007 dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Tomuto záměru svědčí obsah spisů, v nichž je založeno příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice žalobce předložil poté, co je obdržel od prodávajícího a o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat, když je vystavily celní orgány Švýcarské konfederace, které tuto skutečnost nepopírají ani nezpochybňují a pouze tvrdí, že v rámci verifikačního řízení se prodávajícího nepodařilo kontaktovat na uvedené adrese. Žalobce současně od prodávajícího obdržel potvrzení o prodeji a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a ještě další doklady jako údaje o zemi produkce vozidla podle výrobního čísla, předložil žalobce celním orgánům v rámci celního řízení po propuštění zboží do volného oběhu. Tyto doklady svědčí o tom, že předmětné zboží je původním výrobkem EU ve smyslu protokolu 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobce neměl jediného důvodu pro pochybnosti o pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, které předložil celním orgánům v ČR.

Žalobce souhrnně tvrdil, že za skutkových a právních okolností v daném případě měly celní orgány postupovat podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, neměly provést dodatečné zaúčtování cla a neměly clo dodatečným platebním výměrem vyměřovat a předepisovat žalobci a pokud tak učinily, je jejich rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále v žalobě tvrdil, že žalovaný vůbec neposuzoval skutečnosti vztahující se k dotčenému případu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o tom, že se

vyjadřuje k námitce žalobce ohledně sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal. Nic takového ale žalobce neuváděl a takovéto skutečnosti se nevztahují k dotčenému případu. V daném případě se celním orgánům Švýcarské konfederace v rámci realizace žádosti celních orgánů České republiky o verifikaci průvodního osvědčení EUR. 1 N° P 0367892 nepodařilo kontaktovat vývozce a provést verifikaci. Jestliže se žalovaný zabývá skutečnostmi žalobce nenamítanými a k danému případu se nevztahujícími a nezabývá se tím, co skutečně bylo namítáno a co se vztahuje k dotčenému případu, pak je vydané rozhodnutí minimálně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro vady řízení již proto, že žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání.

Žalobce dále tvrdil, že tvrzení žalovaného, že celní orgány Švýcarské konfederace se nedopustily žádné chyby, nemůže obstát a je nepodložené. Žalovaný netvrdí a neprokazuje, že by vydání nesprávného osvědčení o původu zboží nebylo chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, což jedině by vzhledem k platné právní úpravě mohlo při splnění další podmínky ospravedlnit dodatečné zaúčtování cla. Navíc takové tvrzení ani rozumně nepřipadá do úvahy, neboť jak plyne z vyjádření celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení, těmito orgány nebylo osvědčení o původu ověřováno, když se údajně nepodařilo kontaktovat vývozce na uvedené adrese. Žalobce z této skutečnosti dovodil, že pokud žalovaný v dotčeném případě netvrdí a neprokazuje skutečnosti důvodné pro nepoužití ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, který vylučuje dodatečné zaúčtování dovozního cla, pak je jeho rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním dodatečným platebním výměrem nezákonné. Současně žalobce namítl nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, která je dána tím, že z jeho výroku nelze spolehlivě identifikovat rozhodnutí, které bylo v rámci odvolacího řízení přezkoumáváno, když i po provedené opravě zůstává problém v datu vydání příslušného rozhodnutí.

Z těchto souhrnných důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, včetně jeho rozhodnutí o provedené opravě a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě s použitím právní argumentace totožné s argumentací obsaženou v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

Z obsahu spisu správního orgánu bylo zjištěno, že dne 4.4.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Picasso 2.0 HDi, VIN č. VF7CHRHYB39231082 jak dokládá tiskopis JSD.ev.č. 07CZ16650010148553. Součástí správního spisu je osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 č. P 0367892. Z listiny vystavené 29.9.2008 Generálním ředitelstvím cel v Praze bylo doloženo, že ze stanoviska Švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Fuhsli AutoHandler nebyl na adrese X, zjištěn. Na základě této skutečnosti s ním nemohlo být zahájeno postverifikační řízení a konkrétní zboží, kromě jiného též osobní automobil Citroen Picasso s původním osvědčením EUR. 1 č. X, je nutno pokládat za nepůvodní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem a průvodní osvědčení je nutno pokládat za neplatné.

V souladu s výše uvedeným a výsledkem následné verifikace vyznačením v odstavci 14 EUR. 1 nelze pro zboží přiznat příslušnou preferenční celní sazbu.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že listinou z 5.3.2009 č.j. 4251/2009-166500-021 Celní úřad Plzeň zahájil řízení o vyměření cla ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutím vydaným na tiskopisu JSD ev.č. 07CZ16650010148553 - osobní automobil Citroen Picasso 2.0 HDi, r.v. 2002, VIN č. VF7CHRHYB39231082. Zahájení řízení bylo odůvodněno výsledky prověřování Švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že uvedený osobní automobil nesplnil podmínky stanovené pro přiznání preferenčního sazebního opatření a dovezený automobil tak nelze ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem pokládat za původní v EU. Nepřiznáním preferenční celní sazby došlo ke vzniku nároku státu na clo ve výši 17.345,- Kč. Z obsahu protokolu o ústním jednání konaném u Celního úřadu Plzeň dne 26.3.2009 vyplynulo, že za účasti M.V., jeho zástupce požádal o prodloužení lhůty k dalšímu vyjádření a za účelem navrzení či předložení nových důkazů. M.V. potvrdil, že původně předložené doklady ve spisech jsou správné.

Dne 13.7.2009 Celní úřad Plzeň vydal dodatečný platební výměr č. 9965200188, kterým dodatečně doměřil dovozci M.V. z dovezeného zboží, osobního automobilu Citroen Picasso 2.0 HDi r.v. 2002, VIN č. VF7CHRHYB39231082, propuštěného celním úřadem dne 4. dubna 2007 do režimu volného oběhu a rozhodnutím v celním řízení vydaným na tiskopisu JSD evidenční číslo 07CZ16650010148553, podle článku 220 odst. 1 celního kodexu Společenství, clo ve výši 17.345,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Celní úřad Plzeň uváděl, že na základě článku 33 Protokolu č. 3 dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskem bylo požádáno o následné ověření důkazu původu EUR. 1 č. X. Výsledkem tohoto ověření bylo zjištění Švýcarských celních orgánů, že osoba prodávajícího nebyla na uvedené adrese dosažená (zjištěna) a proto postverifikační řízení nemohlo být provedeno. Na základě tohoto zjištění bylo původní osvědčení EUR. 1 č. P 0367892 ve svém odstavci 14 celními orgány označeno jako nesplňující požadavky kladené na jeho pravost a správnost. Zboží propuštěné do režimu volného pohybu nelze v tomto případě pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem. Na základě zpochybnění průvodního osvědčení EUR. 1 č. X bylo zahájeno řízení o doměření cla ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu Společenství. Vzhledem k tomu, že dlužník nepředložil ve lhůtě stanovené a prodloužené Celním úřadem Plzeň žádný jiný důkaz, jenž by bylo možno uznat jako důkaz vyvracející výsledek verifikačního řízení, vydal celní úřad toto rozhodnutí a doměřil clo ve výši rozdílu mezi jeho zákonnou výší a výší původně vyměřenou.

Rozhodnutí Celního úřadu Plzeň napadl žalobce odvoláním, ve kterém namítal, že z vydaného rozhodnutí sice podával, že celní úřad dodatečně vyměřil clo podle ustanovení čl. 220 odst. 1 celního kodexu Společenství, ale na druhou stranu je zřejmé, že se opomenul zabývat tím, zda v dotčeném případě nedošlo ke splnění podmínek ustanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, pro které dodatečné vyměření cla nelze provést. Celní úřad Plzeň v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl a z obsahu spisu vyplynulo, že řízení podle ustanovení čl. 220 odst. 1 celního kodexu Společenství zahájil a clo dodatečně vyměřil proto, že zboží údajně nelze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek ustanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem, neboť celnímu orgánu

Švýcarské konfederace se v rámci realizace žádosti celních orgánů České republiky o verifikaci původního osvědčení EUR. 1 č. P X nepodařilo kontaktovat vývozce, provést verifikaci a proto původní osvědčení bylo označeno za nesplňující požadavky kladené na jeho pravost a správnost. Shora uvedené svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená článkem 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu Společenství pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla podle ustanovení článku 220 odst. 1 tohoto kodexu. Otázka cla, o kterém celní úřad tvrdí, že je dlužná ze zákona a kterou vyměřil napadeným rozhodnutím, nebyla dříve zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, kterou nemohl odvolatel rozumným způsobem zjistit. Při propuštění zboží do volného oběhu v dubnu 2007 mu bylo totiž clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, načež příslušný osvědčení o původu zboží potvrzené celními orgány Švýcarské konfederace se skutečně ukázalo jako nesprávné. Splněny byly rovněž zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu Společenství pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla, když odvolatel v rámci dovozu předmětného zboží v roce 2007 dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení, současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Odvolatel přitom odkázal na veškeré listinné doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice, které předložil celním orgánům v rámci celního řízení po propuštění zboží do volného oběhu. Tyto podklady svědčí o tom, že předmětné zboží je původním výrobkem EU a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení dovozu ze Švýcarska do České republiky. Odvolatel tedy neměl jediný důvod a pochybnost o pravosti a správnosti osvědčení původu zboží, které předložil celním orgánům v ČR. V dotčeném případě měl Celní úřad Plzeň zohlednit skutkový stav vyplývající ze shromážděných podkladů obsažených ve spisu spolu s ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství a dodatečné zaúčtování cla a jeho vyměření napadeným rozhodnutím neměl provést. Pokud tak učinil, je jeho rozhodnutí nezákonné. Z těchto důvodů odvolatel navrhl, aby odvolací orgán dodatečný platební výměr Celního úřadu Plzeň v celém rozsahu zrušil.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání do rozhodnutí Celního úřadu Plzeň č.j. 4521-2/2009-166500-021 dodatečný platební výměr č. 9965200188 ze dne 18.8.2009, zamítl. Dne 25.1.2010 Celní ředitelství Plzeň vydalo rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností, neboť bylo zjištěno, že došlo ke zřejmé chybě v psaní v textu výroku rozhodnutí u čísla jednacího rozhodnutí vydaného Celním úřadem Plzeň (přehození číslic) a vydané rozhodnutí opravil tak, že: *Podle ust. § 56 zák. č. 337/1992 Sb. správního řádu ve svém rozhodnutí č.j. 12137-2/2009-160100-21 ze dne 21.12.2009 v textu výroku číslo jednací rozhodnutí CÚ Plzeň z č.j. 4521-2/2009-166500-021 opravuje na správné č.j. 4251-2/2009-166500-021. Ostatní údaje zůstávají nezměněny.*

V odůvodnění se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami a k námitce, že *celní úřad ve výroku ani odůvodnění rozhodnutí neuvedl konkrétní ustanovení, podle kterého rozhodoval, konkrétně článek 220 odst. 1*, žalovaný poukázal na dikci ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zák. č. 337/1992 o správě daní a poplatků (dále jen daňový řád), podle kterého základní náležitostí rozhodnutí je výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž

bylo rozhodováno. Zákonem stanovené náležitosti vyjmenované v § 32 odst. 2 napadené rozhodnutí obsahuje a protože citované ustanovení konkretizaci ustanovení právního předpisu nepožaduje, shledal tuto námitku odvolatele žalovaný za zcela nedůvodnou. Žalovaný se vyjádřil dále k námitce, že *Švýcarské celní orgány neuvádějí, že by citované osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci a že jen sdělují, že vývozce osvědčení o původu nevystavil a ani nepodepsal*. K tomu žalovaný uváděl, že je nutné předložit průvodní osvědčení EUR. 1 nebo prohlášení vývozce na faktuře pro výrobky ve Společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod, a to preferenční celní sazby. Původně předložené průvodní osvědčení EUR. 1 č. P X však bylo ve svém odstavci 14 Švýcarskými celními orgány zneplatněno, přičemž toto zneplatnění zároveň nepotvrzovalo původ zboží. Jiné důkazy, na jejichž podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu, předloženy nebyly. Z těchto důvodů nebylo možné na předmětný osobní automobil uplatnit příslušné celní preference. Žalovaný poukázal na článek 220 bod. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, podle kterého se dodatečné zaúčtování částky cla neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celního orgánu, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit. Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možno rozumným způsobem zjistit. Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podané vývozcem. Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Pouhý fakt, či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ podle Protokolu, natož pak tvrzení kde a jak odvolatel automobil získal a dovezl. Jelikož celní úřad nemá pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, nepřistoupil k předvolání výše uvedených svědků. Výpověď ani jednoho ze svědků by rozhodnutí celního úřadu nijak neovlivnila, proto celní úřad v tomto nečinil žádné další úkony a pokládá námitku i v tomto bodě za nedůvodnou. Odvolací orgán souhlasí v tomto bodě s celním úřadem, neboť odvolatelem požadovaný výslech svědků je v daném případě bezpředmětný.

K další námitce odvolatele, že *celní úřad měl postupovat podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství a neměl clo napadeným rozhodnutím vyměřovat*, žalovaný uváděl, že pro uplatnění zvýhodněné preferenční celní sazby musí být splněny určité podmínky stanovené Protokolem č. 3 dohody mezi EU a Švýcarskem. Je nutné o tuto preferenci požádat, přičemž tento úkon s sebou nese určitá práva, povinnosti i rizika. Tímto rizikem je myšleno, že vývozce předkládá původní osvědčení Švýcarským celním orgánům k potvrzení, ovšem je plně odpovědný za správnost údajů zde uvedených. Dále pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Není povinností Švýcarských celních orgánů při potvrzování průvodního dokladu EUR. 1 podrobně zjišťovat a kontrolovat zde zjištěné údaje. Kontrola je zajištěna v ustanovení o zpětné verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat údaje uvedené v celním prohlášení v přiložených dokladech. V daném případě byla verifikace na žádost českých orgánů provedena, a to

s výsledným stanoviskem, že předložené průvodní osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení. Z tohoto důvodu nelze přiznat preferenční celní sazbu na předmětné vozidlo. Pokud chtěl odvolatel využít poskytovanou preferenční sazbu a poskytl celním orgánům určité údaje a doklady, vzal tím na sebe riziko, že tyto doklady nemusí být správné. Jelikož vývozce prohlásil, že doklad nikdy nevystavil ani nepodepsal, je povinností celních orgánů zvýhodněnou preferenční sazbu nepřiznat a doměřit celní dluh v souladu se zákonem. Na základě těchto důvodů se žalovaný jako odvolací orgán s postupem celního úřadu ztotožnil a konstatoval, že podanému odvolání nelze vyhovět.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů řádně v žalobě uplatněných.

Přes nesouhlas žalobce rozhodl krajský soud o věci samé bez jednání. Tento postup umožňuje ust. § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť soud vycházel ze zjištění, že skutkový stav, který vzal žalovaný správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy.

Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud z nesporného zjištění, že žalobce dovezl osobní automobil, který byl propuštěn celním úřadem dne 4. dubna 2007 do režimu volného oběhu a z tohoto dovezeného zboží žalobci jako dovozci bylo dodatečně vyměřeno podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu clo ve výši 17.345,- Kč. Při posuzování zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud z právní úpravy dané celním zákonem č. 13/1993 Sb. ve znění účinném do 31.8.2007 (dále jen celní zákon), pokud dotčené právní vztahy nebyly upraveny bezprostředně závaznými předpisy Evropských společenství. Těmito předpisy jsou především Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikované v Úředním věstníku L 302, 19.10.1992, s. 1-50 (dále jen celní kodex) a Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikované v Úředním věstníku L 253, s. 1-776.

Celní úřad Plzeň vydával dodatečný platební výměr, kterým žalobci dodatečně vyměřil clo podle článku 220 odst. 1 celního kodexu.

Podle článku 220 odst. 1 celního kodexu, nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu účtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li účtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaučtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána do 2 dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka.

Podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu s výjimkou případů uvedených v článku 217 odst. 1, druhém a třetím pododstavci se dodatečně zaučtování neprovede pokud

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaučtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinna zaplatit clo, rozumným způsobem zjistit a pokud tato

osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému a správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit, ve smyslu prvního pododstavce.

Vydáním nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na správném popisu skutečností podané vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Žalobce se v prvním žalobním bodu dovolával nezákonnosti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň i rozhodnutí žalovaného, kteří se nevypořádali s tím, zda v posuzovaném případě jsou splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu Článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu soud shledal, že napadené rozhodnutí vykazuje fatální vadu řízení, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy. Celní úřad Plzeň rozhodl o dodatečném vyměření cla žalobci na podkladě Článku 220 odst. 1 celního kodexu, což odůvodnil tím, že na základě článku 33 Protokolu č. 3 dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskem, bylo požádáno o následné ověření průkazu původu EUR. 1 č. P X, když výsledkem tohoto ověření bylo zjištění Švýcarských celních orgánů, že *osoba prodávajícího nebyla na uvedené adrese dosažena* a proto postverifikační řízení nemohlo být provedeno. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 ve svém odstavci 14 celními orgány označeno jako nesplňující požadavky kladené na jeho pravost a správnost. Tento závěr Celního úřadu Plzeň je v souladu s obsahem správního spisu, tak jak byl výše konstatován a to jmenovitě se sdělením Švýcarských celních orgánů a následným sdělením Generálního ředitelství cel ze dne 29.9.2009. Oproti tomu žalovaný správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice dovolával článku 220 bod 2 písm. b) celního kodexu, nicméně své právní závěry o jeho aplikaci stavěl na skutkovém zjištění, že v daném případě byla na žádost českých celních orgánů provedena verifikace s výsledným stanoviskem, že *předložené průvodní osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení, jelikož vývozce prohlásil, že doklad nikdy nevystavil ani nepodepsal*, což zakládá povinnost celních orgánů zvýhodněnou preferenční sazbou nepřiznat a doměřit celní dluh v souladu se zákonem. Tento skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť listiny ve správním spise obsažené dokládají, že předmětné průvodní osvědčení EUR. 1 bylo celními orgány označeno za nesplňující požadavky kladené na jeho správnost a pravost proto, že *osoba prodávajícího nebyla na uvedené adrese dosažena*. Obsah správního spisu přitom dokumentuje, že po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyly provedeny žádné důkazy, které by mohly skutková zjištění správního orgánu I. stupně změnit. Skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí žalovaný, se zcela odlišuje od skutkového stavu, z něhož vycházel při vydání dodatečného platebního výměru správní orgán I. stupně. Každá ze dvou skutkových verzí by přitom při přistoupení celních orgánů k dodatečnému výběru cla,

znamenalala zcela odlišnou výchozí pozici pro žalobce a zcela odlišnou aplikaci článku 220 celního kodexu, především jeho odst. 2 písm. b) ve znění vyplývajícím z nařízení č. 2700/2000 a tím naprosto odlišnou míru možnosti žalobce se doměřením cla bránit. Tímto způsobem žalovaný správní orgán zatížil své rozhodnutí vadou, která ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání. Tento žalobní bod byl shledán důvodným.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Při posuzování této žalobní výtky se krajský soud zaměřil na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. V odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí na jeho str. 5 žalovaný uváděl, že *celní úřad neměl pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, nepřistoupil k předvolání výše uvedených svědků*. Současně dále poukazoval na *případný vliv výpovědi svědků na rozhodnutí celního úřadu a vyhodnotil, že ani případně provedené výpovědi svědků by rozhodnutí celního úřadu nijak neovlivnily a že odvolatelem požadovaný výsledek svědků byl v daném případě bezpředmětný*. Tyto závěry žalovaného vykazují dílem znaky nesrozumitelnosti a dílem dokládají, že opět skutkový stav, který vzal žalovaný správní orgán za základ svého rozhodnutí je v rozporu s obsahem správních spisů. V přezkoumávaném případě žalobce v průběhu řízení o dodatečném doměření cla a rovněž ani ve svém odvolání, výsledek svědků nenavrhoval. Soudem zjištěný zásadní rozpor mezi skutkovým stavem, ze kterého vycházel žalovaný správní orgán a skutkovým stavem dokumentovaným ve správním spise a skutkovým stavem, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně, činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti, neboť sporně zjištěný výchozí skutkový stav zabránil soudu v posouzení právních závěrů, na kterých napadené rozhodnutí bylo postaveno. Tento žalobní bod byl shledán důvodným.

Ve třetím žalobním bodu se žalobce dovolával nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nemožnosti toto rozhodnutí spolehlivě identifikovat z důvodu rozporu v datu vydání příslušného rozhodnutí. Při posuzování této žalobní výtky vycházel soud z obsahu výrokové části napadeného rozhodnutí i z jeho komplexního odůvodnění a to ve vazbě na rozhodnutí žalovaného z 25.1.2009 o opravě zřejmých omylů a nesprávností. V konečném důsledku žalovaný předmětný dodatečný platební výměr Celního úřadu Plzeň identifikoval nesprávným datem jeho vydání. Předmětný dodatečný platební výměr byl vydán 13.7.2009 a žalovaným uváděný datum 18.8.2009 se neváže k době vydání tohoto dodatečného platebního výměru, nýbrž k datu podání odvolání žalobce proti němu. Tato faktická vada v identifikaci předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně však podle názoru soudu nepředstavuje vadu řízení, která by v konečném důsledku mohla způsobit jeho nezákonnost. Tuto vadu soud hodnotí jako zřejmý omyl v identifikaci dne vydaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který je vysvětlitelný kontextem celé přezkoumávané věci.

Krajský soud na podkladě posouzení jednotlivých žalobních bodů dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného vykazuje vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a současně vykazuje znaky nesrozumitelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., které rozhodnutí činí nepřezkoumatelným. Krajský soud proto podanou žalobu shledal důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil a současně věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

V dalším řízení žalovaný správní orgán odstraní rozpor ve skutkovém zjištění, která byla učiněna správním orgánem I. stupně a která jsou dokumentována obsahem správního spisu a vlastními skutkovými závěry. Po jasném vymezení výchozího skutkového stavu žalovaný vyhodnotí zjištěný skutkový stav v souladu s právními názory, které jsou prezentovány v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. srpna 2011 č.j. 1AfS 39/2011-95 a v rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 30. listopadu 2011 č.j. 57Af 23/2010-113, které obsahují právní závěry a výkladová stanoviska ve věci skutkově obdobné.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalobce dosáhl v řízení procesního úspěchu a proto žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou představovány částkou 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a dále za odměnu advokáta, za dva úkony právní služby, z nichž první úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) a druhý úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí 2.100,- Kč, jak vyplývá z § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300,- Kč. Žalobce byl zastoupen advokátem, který je plátcem DPH a kterému přísluší zvýšení odměny o částku odpovídající této dani, to je o částku 960,- Kč sazby ve výši 20%. Tuto částku dani z přidané hodnoty je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu a tato částka patří k nákladům řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s. a § 19a advokátního tarifu. Celkem má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč. Lhůtu k plnění stanovil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určil v souladu s § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. března 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová